

Chương 59: Sự Thật

(Số từ: 2704)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:20 PM 18/06/2025

"Tôi muốn đi tắm."

Ellen gửi người mình rồi nói muốn đi tắm.

"Nếu đi tắm thì sẽ quá giờ ngủ mất đúng không?"

Có nhiều chuyện xảy ra và trước khi chúng tôi kịp nhận ra, trời đã gần 23 giờ.

Tất nhiên, không tuân thủ giờ giới nghiêm cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng nếu một giám thị phát hiện ra chúng tôi trong lúc tuần tra, thì sẽ hơi phiền phức một chút.

Chà, dĩ nhiên là điều đó khó xảy ra.

Suy cho cùng, tôi đã viết rất nhiều cảnh Ludwig lang thang sau giờ giới nghiêm.

"Tôi ghét cái mùi này."

Ellen đồ mồ hôi đầm đìa và có vẻ ghét cái cảm giác dính nhớp đó. Chắc hẳn cô đã đồ mồ hôi nhiều hơn bình thường. Tôi cảm thấy cô dính dáp thế nào khi tôi cõng cô nàg.

Ngay cả khi tôi đặt thức ăn trước mặt cô bây giờ, cô có lẽ cũng sẽ không có khẩu vị để ăn vì mùi đó.

Hôm nay tôi quyết định làm nhiều hơn bình thường một chút. Tôi nghĩ Ellen sẽ khá chán nản.

Đó là lý do tại sao cuối cùng tôi làm bánh mì kẹp, để tôi có thể mang chúng đến cho cô ấy.

".....Được rồi. Vậy thì chúng ta xuống nhà ăn."

Tôi định đi đến nhà ăn, nhưng Ellen lắc đầu.

"Có thể bị giáo viên bắt gặp."

Hửm? Vậy thì cả hai nên làm gì đây? Cô muốn ăn, nhưng sau đó chúng tôi sẽ đi quá giờ giới nghiêm và có nguy cơ bị giám thị bắt gặp, nhưng cô vẫn muốn ăn sau khi kiệt sức như vậy. Đây là loại tham lam gì vậy?

"Chúng ta không thể ăn trong phòng tôi sao?"

À.

Tôi nghe có đúng không vậy trời?

Temple không chia ký túc xá nam nữ riêng biệt, họ chỉ chia theo lớp, vì vậy các chàng trai có thể đến thăm phòng các cô gái và các cô gái có thể đến thăm phòng các chàng trai.

Ở Lớp B, họ thường xuyên làm vậy để tụ tập và chơi đùa.

Ở Lớp A dường như chỉ có vài trường hợp học viên đến thăm phòng nhau.

Làm sao họ có thể đặt nam nữ vào cùng một ký túc xá, khi họ rất khác nhau? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ gây rắc rối?

Các phần lớp học rất quan trọng, nhưng các phần ký túc xá cũng chịu trách nhiệm cho một lượng lớn sự tiến triển của câu chuyện. Nếu ký túc xá được chia thành nam và nữ, tôi sẽ chỉ có thể mô tả các nhân vật nam, vì Ludwig, nhân vật chính, sẽ sống trong ký túc xá nam.

Tôi, với tư cách là người viết, chịu trách nhiệm cho việc sắp nhập ký túc xá nam nữ này, để tôi có thể tạo ra những sự cố nhất định và thúc đẩy các mối quan hệ hình thành. Sẽ an toàn hơn nếu chỉ chia họ ra, nhưng điều đó có lẽ sẽ khá nhàm chán.

Làm sao bất cứ điều gì thú vị có thể xảy ra trong một ký túc xá toàn con trai? Tốt nhất, họ có thể dậy sớm vào buổi sáng và quyết định chơi bóng đá hay gì đó.

Do đó, không có ký túc xá riêng biệt cho mục đích kể chuyện, không phải mục đích thực tế. Tôi không phải nghĩ ra những bối cảnh thực tế, chỉ những bối cảnh tôi có thể dễ dàng sử dụng. Vì vậy, nó trở thành một ký túc xá tích hợp cho sự tiện lợi của người viết này.

Dù sao thì.

Tôi không cảm thấy nhiều khi tôi bước vào phòng của bạn cùng lớp mà theo quan điểm của tôi chỉ là một đứa trẻ con.

Có 100% khả năng cô bé này thậm chí còn không nghĩ đến những hàm ý.

Tôi có thể đã hơi lo lắng nếu cô là một sinh viên đại học. Nếu là như vậy, tôi có lẽ sẽ cứng đờ và nói lắp.

Nhưng ngay cả điều đó cũng không thực sự có tác dụng với tôi.

Tất cả học viên Temple đối với tôi đều chỉ như những đứa trẻ con!

Tôi lấy giỏ bánh mì kẹp từ phòng tập thể dục và bước vào phòng Ellen.

Ngay khi chúng tôi bước vào phòng cô ấy, cô đi thẳng vào phòng tắm.

Xoạt...

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy từ vòi hoa sen, khi tôi đặt bánh mì kẹp lên bàn và ngồi xuống ghế.

Nó không khác nhiều so với phòng tôi. Dù căn phòng có mùi hơi khác một chút. Tất nhiên, đó không phải là mùi mỹ phẩm hay gì đó.

Căn phòng sạch sẽ, vì dù sao cô cũng không dành nhiều thời gian ở đây.

Dường như không có nhiều đồ dùng cá nhân của cô ở đây. Phòng tôi cũng khá trống, nhưng không đến mức đó. Mặc dù, chúng có thể ở mức độ tương tự. Tôi cũng không có bất kỳ đồ dùng cá nhân nào ngoài quần áo và sách giáo khoa trong phòng.

Thay vì đồ dùng cá nhân, căn phòng này chứa đầy thiết bị tập luyện, có lẽ dùng để tập thể lực, được lắp đặt theo yêu cầu của Ellen. Các phòng riêng của chúng tôi rộng rãi, nên có đủ không gian cho nhiều thiết bị tập luyện khác nhau. Tôi cũng có thứ

tương tự trong phòng. Cầu tạo chi tiết hơi khác một chút, nhưng khung lớn thì có vẻ giống nhau.

Nhìn chung, đó là một căn phòng đẹp. Thứ duy nhất khiến người ta nghĩ đây là phòng con gái là mùi hơi khác một chút.

Tuy nhiên, dù Ellen chỉ có ít đồ đạc, cô vẫn có một số.

Ở một góc phòng, nơi những người khác có thể đặt bàn nghiên cứu ma thuật hay thứ gì đó tương tự, có một cái rương. Đó là một cái rương khá dài, khá khác so với một cái bình thường.

Tuy nhiên, cái rương đó, được sơn màu đen, được niêm phong chặt chẽ. Nó không quá lớn, nên có vẻ dễ mang theo. Đó là một cái hộp hình chữ nhật dài.

Dù không nên, nhưng tôi biết có gì bên trong.

Đây là thứ duy nhất Ellen Artorius mang đến Temple.

Đợi thêm một lát, Ellen bước ra khỏi phòng tắm. Cô lắc mái tóc ướt và hơi rùng mình.

Cô mặc một bộ đồ tập và dép lê.

Nghĩ lại, cô luôn chọn mặc một trong hai bộ đó, tôi cũng vậy.

Hoặc đồng phục học viên hoặc bộ đồ tập.

Cô ngồi ở phía bên kia bàn, đối mặt với tôi.

"Ăn xong rồi đi ngủ thôi. Tôi mệt rồi."

"Vâng."

Chúng tôi bắt đầu ăn và giữ im lặng như thể mọi thứ đã được nói ra. Thành thật mà nói, thời gian tôi ngủ là thời gian hạnh phúc nhất tôi trải qua những ngày này, vì thói quen hàng ngày của tôi liên quan đến việc hành hạ toàn bộ cơ thể.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra, như giáo viên đột nhiên xông vào. Nếu có ai vào đây, họ có thể hiểu lầm tại sao hai chúng tôi lại ở cùng phòng và những tin đồn kỳ lạ có thể xuất hiện. Tuy nhiên, Lớp Royal và Temple hiện tại gần như không có học viên và giáo viên, nên không có gì đáng xảy ra.

Chúng tôi chỉ im lặng ăn bánh mì kẹp.

Phải mất khá lâu mới ăn hết tất cả, vì tôi làm khá nhiều.

Âm âm!

Tiếng sấm vang vọng bên ngoài cửa sổ, sau đó là tiếng mưa rơi. Ellen ngừng ăn bánh mì kẹp và nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Xong rồi à?"

“Chưa.”

Ellen nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và tiếp tục nhai bánh mì kẹp.

Nhìn cô khác thường như vậy hơi đáng lo ngại. Tôi chỉ viết giai đoạn lễ hội từ góc nhìn của Ludwig, không bao giờ từ góc nhìn của Ellen.

Vì vậy, tôi chưa bao giờ mô tả chi tiết những gì Ellen đang cảm thấy vào lúc này.

Vì vậy tôi không biết cô phải buồn đến mức nào. Ellen nhìn chăm chăm vào cơn mưa xối xả và những tia chớp thỉnh thoảng lóe lên. Cô sợ giông bão hay thích chúng? Tôi thậm chí không biết nhiều như vậy. Tuy nhiên, tôi không nghĩ cô sợ hãi.

Ellen không giỏi nói về bản thân.

Chỉ khi vật thể giấu trong chiếc rương được tiết lộ, danh tính của Ellen, chỉ được Bertus và một vài giáo viên biết, mới được tiết lộ.

“Reinhardt.”

“.....Gì cơ?”

Tôi hơi giật mình khi cô đột nhiên nói chuyện với tôi.

Ellen nhìn tôi.

Đó cũng là lần đầu tiên cô gọi tôi bằng tên.

“Cảm ơn nhé.”

Đó là tất cả những gì cô nói với tôi, trong khi đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào tôi. Cô không hề cười, cô cũng không có vẻ đặc biệt cục cằn. Cô mang một biểu cảm dường như nằm giữa hai điều đó.

Tôi cũng cảm thấy mình dần trở nên thành thạo hơn trong việc đọc biểu cảm của cô nàng.

Tôi vẫn chưa chắc chắn, nhưng khả năng thành thạo của tôi sẽ tăng lên ngày càng nhiều.

“Con người đôi khi cảm thấy tồi tệ. Có thể có hoặc không có lý do. Đó là lẽ tự nhiên thôi.”

Ellen nhìn tôi sắc bén.

“Tuy nhiên, nếu cậu không nói ra, nó sẽ gặm nhấm cậu từ bên trong.”

Đau khổ trong im lặng không tốt. Dù Ellen có tính cách thẳng thắn, cô cũng có những suy nghĩ và cảm xúc riêng. Giống như cách cô ban đầu có vẻ dễ dãi, nhưng cuối cùng lại tức giận và kết thúc bằng việc dạy tôi kiếm thuật.

Ngay cả một chút tức giận cũng sẽ khiến tôi phát điên, trong khi Ellen có thể giữ bình tĩnh bất kể điều gì.

Nhìn lại, Ellen và tôi hoàn toàn đối lập. Và theo kinh nghiệm của tôi, những người đối lập nhau sẽ hợp nhau hơn những người giống nhau.

Tôi nói quá nhiều và có tính nóng nảy.

Ellen nói rất ít và có tính cách điềm tĩnh.

Theo ý kiến của tôi, sự kết hợp đó hợp nhau một cách đáng ngạc nhiên. Nếu hai người nói nhiều gặp nhau, họ sẽ nói chuyện cho đến chết, nếu hai người im lặng gặp nhau, họ sẽ chỉ im lặng.

Cô có thể cảm thấy tồi tệ, nhưng tôi tự hỏi Ellen đang nghĩ gì khi tôi nói với cô rằng nói ra thì sẽ ổn thôi.

Cô ngạc nhiên khi tôi nhận thấy cô cảm thấy chán nản sao?

Ellen, người đã im lặng một lúc lâu, từ từ mở miệng trong khi lơ đãng nhìn vào cơn giông bão.

“Nếu cậu có thể cứu thế giới để đổi lấy mạng sống của mình, cậu có nghĩ cậu nên làm vậy không?”

Nghe có vẻ vô lý.

Tuy nhiên, tôi biết ý nghĩa đằng sau câu hỏi đó.

Ellen nghĩ rằng cái chết là cái chết bất kể người ta chết vì điều gì. Anh trai cô đã cứu thế giới nhưng cuối cùng cô là người duy nhất còn lại. Mọi người ngưỡng mộ Anh Hùng Artorius, nhưng cuối cùng Ellen chỉ có thể than khóc cho cái chết của anh trai mình. Vì vậy, trong khi Ellen nhớ anh trai mình, cô cũng oán giận anh ấy.

Biết điều đó, tôi cũng biết phải nói gì.

“À... Tôi sẽ không biết cho đến khi thời điểm đến, tôi đoán vậy.”

Chừng nào tôi không đối mặt trực tiếp với tình huống như vậy, bất kể tôi nói gì cũng sẽ vô nghĩa.

Một người nói rằng bản thân sẽ không bao giờ làm điều đó, có thể cuối cùng lại thực sự làm điều đó, và một người nói rằng người ta phải đưa ra lựa chọn đó, có thể không nhất thiết phải chọn làm điều đó.

“Tôi sẽ không bao giờ chết như vậy.”

Ngay cả khi cô có lựa chọn cứu toàn bộ thế giới để đổi lấy mạng sống của mình, Ellen nói, cô sẽ không bao giờ đưa ra lựa chọn đó.

Cô chỉ có một mạng sống, và cô nói cô sẽ không bao giờ từ bỏ nó, ngay cả khi điều đó có nghĩa là kết thúc thế giới như chúng ta biết. Tôi nhìn Ellen và gật đầu.

“Có thể là vậy.”

Tôi biết rằng Ellen Artorius sẽ mạo hiểm mạng sống của mình vì thế giới trong tương lai.

Ellen đứng dậy và đi về phía chiếc rương. Không nói một lời, Ellen lấy chiếc giỏ đựng bánh mì kẹp trước đó ra và đặt chiếc rương lên bàn.

Cạch, cạch

Ellen, người mở khóa, cho tôi xem nội dung bên trong mà không nói một lời nào.

“.....Đó là một thanh kiếm. Trông khá bất thường đấy.”

Bên trong là một thanh kiếm loại trường kiếm. Nó không có màu sắc quá lòe loẹt. Nó đơn giản là màu đen.

Dù điều đó không có nghĩa đó chỉ là một thanh kiếm đơn giản.

Ngoài những đường nét trơn tru trông như mạch máu, còn có những ký tự cổ được khắc trên đó.

Đó là một ngôn ngữ tôi không nên biết, nhưng tôi biết những gì được viết trên đó. Cũng như tôi có thể đọc và nói ngôn ngữ của thế giới này, tôi có thể đọc được ngay cả ngôn ngữ này. Tôi thậm chí còn có thể phát âm nó.

Tôi thực sự chưa bao giờ mô tả những ký tự được khắc trên thanh kiếm, vì vậy đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chúng.

[Tôi rên trong nước mắt.]

Tôi không biết điều đó có nghĩa là gì, nhưng tôi biết rất rõ đây là loại kiếm gì.

Kiếm của Ellen Artorius.

Và trước đó, Kiếm của Anh Hùng Ragan Artorius.

“Thanh kiếm này được gọi là Lament.”

“.....”

Đây là vật kỷ niệm Ragan Artorius để lại cho Ellen trước khi anh tham gia Nhân Ma Đại Chiến.

Anh Hùng Artorius được biết đến là người mang theo hai Thánh Tích. <Thúc: Là thần khí của Thần Linh, chỉ tông đồ mới được sở hữu và trên thế giới chỉ có 5 Thánh Tích tượng trưng cho Ngũ Đại Thần Linh.>

Thánh Tích Alsbringer của Chiến Thần Als, và Thánh Tích Lament của Nguyệt Thần Mensis.

Alsbringer, mà Ragan Artorius đã dùng để đánh bại Ma Vương, đã trở thành bảo vật quốc gia của Đế quốc. Tuy nhiên, không ai biết Lament ở đâu, ngoại trừ những người biết về sự tồn tại của Ellen Artorius. Sau này, khi danh tính của Ellen được tiết lộ trong tiểu thuyết, tung tích của Lament cũng được làm rõ.

Bây giờ Ellen đã tiết lộ danh tính thật của cô cho tôi. Dù sẽ khó để ai đó nhận ra thanh kiếm chỉ bằng cách nhìn vào nó, nhưng mọi người đều biết tên của nó. Lament là một trong hai biểu tượng đại diện cho Anh Hùng Artorius mà.

“Không ngạc nhiên khi cậu mạnh mẽ đến vậy.”

Thực ra, tôi đã biết về danh tính thật của cô nàng, nên tôi buộc phải tỏ ra ngạc nhiên. Ellen khá hài lòng với phản ứng của tôi. Cô hơi nhếch mép, tạo thành một nụ cười.

Cô hiếm khi cười đúng nghĩa. Trái tim tôi cảm thấy như đang bị cuốn đi.

[Ellen Artorius đã tiết lộ danh tính của mình sớm hơn dự kiến.]

[Thành tựu – Sự thật của Ellen]

[Bạn đã kiếm được 500 Điểm Thành Tích.]

Ngoài ra, tôi bất ngờ nhận được một số Điểm Thành Tích.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading